

У давні часи, коли боги були ще юними, а Асгард — тільки-но засновано, до нього прийшла відьма з глибин світів. Вона знала багато давніх заклинань, але особливо вправно володіла сейдом — магією, яка дозволяла подорожувати поза тілом і пророкувати майбутнє. Це дуже зацікавило Одіна, верховного бога серед асів, тож коли він дізнався про її здібності, запропонував відьмі поділитися з нею своїми знаннями рун в обмін на те, що вона навчить його магії.

Спочатку відьма сумнівалася. Адже достатньо наслухалася про Одіна і це змусило її вагатися. Та вона також знала, що він майже не ділиться своїми таємницями, а це означало, що її знання про сейд мають для нього велику цінність. Тож вирішила відкинути свої підозри щодо цього зловісного одноокого бога і пристала на його пропозицію.

Коли вони разом практикували сейд, відьма відчула, що її все більше затягує туди, куди вона ще ніколи не мандрувала: в місце, темніше за початок світу. Це налякало її, а таємниці, які там зберігалися, були настільки великими й жахливими, що вона не наважилася поринути глибше — на превелике невдоволення Одіна, бо знання, якого він прагнув понад усе, було заховане саме там, і йому здавалося, що тільки вона може його дістати.

Відьма також передавала свої знання давнім супротивникам асів — в'анам, спорідненій расі богів, до світу яких вона потрапила на шляху до Асгарду. В'ани не мали нічого, окрім золота, яким могли б винагородити відьму за її послуги, хоча багатство її мало цікавило.

Коли Один зрозумів, що вона подорожує між Асгардом і Вангеймом, він побачив нагоду отримати бажане. Тож налаштував асів проти відьми й назвав її Гульвейг, «золотолюбна». Аси простромили її списками й тричі спаливали її тіло, а вона тричі відроджувалася, бо була дуже старою, її було важко вбити, відьма виявилася набагато могутнішою, ніж здавалася. Щоразу, коли вона горіла, Один намагався змусити її спуститися в темне місце за тим знанням, яким він прагнув заволодіти, та відьма щоразу опиралася. А коли в'ани дізналися про те, як з нею поводяться аси, вони розлютилися, і так розпочалася перша війна між Світами.

Коли Гульвейг переродилася втретє, то втекла, однак дещо залишила: своє простромлене серце, яке все ще диміло на вогнищі.

Там він його і знайшов.

За деякий час чоловік вистежив її у найгустішому, найтемнішому лісі у віддаленому закутку Йотунгейму — землі йотунів, запеклих ворогів асів. Цей ліс називався Залізним, бо кострубаті сірі дерева росли так густо, що крізь них неможливо було пройти, і так високо, що затуляли сонце.

Однак йому не довелося йти в гущавину, бо на березі річки, що відмежувала Залізний Ліс від решти Йотунгейму, він знайшов відьму, яка дивилася поверх води на розлогі дерева та гори, що виднілися вдалині. Жінка сиділа на грубій вовняній ковдрі, накинувши на плечі товстий плащ і натягнувши на голову каптур. Світило сонце, але вона сховалася в затінку, склавши руки на колінах і прихилившись до стовбура дерева.

Він деякий час спостерігав за нею, переминаючись з ноги на ногу, чухаючи носа, прислухаючись до чудернацького дзюрчання річки та щебетання співучих птахів. Потім чоловік потихеньку наблизився до неї, склавши руки за спиною. Він бачив лише нижню половину її обличчя, але шкіра була ніжно-рожевою, загоєною, оновленою. Коли він підійшов ближче, то помітив, що шкіра її рук була такою ж. Здавалося, вона просто відпочиває. Він вагався, чи варто її турбувати.

З іншого боку, він завжди вважав саму ідею спокою досить нудною.

— Як довго ти збираєшся там стояти? — пробурчала вона. Її голос звучав так, ніби вона не пила води від народження. Він подумав, що, власне, так і має бути, якщо тричі надихатись димом із власного поховального багаття.

— Тебе важко знайти, — відповів чоловік. По правді кажучи, він не знав, що йому робити далі. Він прийшов, щоб повернути те, що вона залишила в палаці Одіна, і зачимось ще, хоча й не знав, за чим саме.

Щось покликало його до Залізного Лісу в той день разом із її серцем, захищеним у заплічному мішку. Він відчував, що те, що вело його цим шляхом, було важливим, особливим, цікавим, адже йому так часто доводилося нудьгувати.

І ось він опинився тут, приваблений можливістю пригод і сподіваючись, що відьма його не розчарує.

Спочатку вона нічого не відповіла, натомість вирішила роздивитися дивного чоловіка, який підійшов до неї. Сонце світило йому в спину, тож вона не могла розглядіти його рис — лише темно-зелений дорожній плащ з каптуром, коричневі штани, темні шкіряні черевики та розпатлане волосся.

— Я справді захоплююся твоїми вміннями, — сказав він невимушено. — Сіяти хаос скрізь, куди б не пішла.

Змушувати могутніх богів битися за твої таланти. Це справді вражає.

За мить вона відповіла.

— Я зовсім цього не хотіла.

— Чого ж тоді хотіла?

Вона не відповіла.

— Ну, якщо ти плануєш зробити це знову, — сказав чоловік, — я б із задоволенням подивився і, можливо, навіть взяв участь, за умови, що мене не спіймають. Але попереджаю наперед, що за жодних обставин не дам тобі обіцянки, від якої не зможу відступитися. Зазвичай я не буваю таким прямолінійним, тож вважай, що тобі пощастило. Кажу це як друг.

— Друг? — Це слово було для неї незнайомим.

— Так. Щойно вирішив. — Він схилив голову набік. — Я твій перший друг? Оце так досягнення для тебе.

Вона проігнорувала питання.

— Здається, мене ти забув запитати.

— Що ж, я бачу, навколо тебе не надто багато шанувальників. — Він уважно її розглядав. — Ти здаєшся мені звичайнісінькою мирною лісовою відьмою — я вже дуже давно не чув, щоб хтось говорив так, як ти. Здивований, що аси взагалі змогли зрозуміти твій говір. Хто ти така? Звідки прийшла?

— Я не знаю, — відповіла вона за якусь мить. Нахилила голову так, щоб бачити його, але щоб він не бачив її. — Я можу поставити тобі те ж саме питання, і ти, мабуть, теж не знатимеш відповіді.

— Невже?

Він сів навпочіпки й пильно подивився на неї. Тепер вона змогла розгледіти, що в нього бліде, вузьке обличчя, гострий, трохи кирпатий ніс, який надавав йому зухвалого вигляду, і темно-русяве волосся до плечей, чи то хвилясте, чи то кучеряве. Його очі були кольору зеленої трави, а посмішка — грайливою.

Відьма кивнула у відповідь.

Посмішка стала ледь помітною.

— Звідки знаєш?

— Я багато чого знаю, — відповіла жінка. — Можливо, ти чув про це.

— Я, можливо, чув, що саме через твої знання тебе кілька разів кололи списами й спалювали на вогнищі. Так що, мабуть, віднині тобі краще вдавати з себе дурепу.

— Ну, це зовсім не весело, — сказала вона, напівжартома, і її рука інстинктивно потягнулася до розрізу між грудей — місця, де їй вирвали серце.

— Ось це я розумію! — він засміявся, порпаючись у своїй сумці. За мить він дістав шмат тканини й простягнув їй.

Вона взяла його і завмерла, коли відчула, що згорток у її руках ритмічно пульсує.

— Твоє серце, — пояснив він. — Я збирався його з'їсти, але чомусь вирішив, що, можливо, варто тобі його повернути.

— З'їсти? — перепитала відьма, скривившись. — Навіщо?

Він знизав плечима.

— Не знаю. Щоб побачити, що станеться.

— Якби ти з'їв серце відьми, це навряд чи пішло б тобі на користь, — сухо сказала вона, а коли розгорнула тканину — насупилася. — Здається, воно трохи загоїлося після вогню. Але...

— Але в ньому й досі лишається дірка, — закінчив він за неї. — Тебе поранили списом. Можливо, воно повністю заживе, якщо ти повернеш його туди, де йому належить бути. Зроби це просто зараз, я не буду дивитися.

— Це може почекати. — Вона загорнула його знову в тканину і подивилася на чоловіка. — Дякую.

— Будь ласка, — він сів, витягнув одну ногу, а лікоть поклав на інше коліно. — Отже, я так розумію, ти більше не Гульвейг. Як тебе тепер називати?

— Точно не знаю.

Вона дивилася на нього скося, а коли він висмикував із землі довгу травинку, запхав її до рота і ліниво залишив її там звисати, то помітила, як на його носі та щоках з'явилися веснянки і як сонце за його спиною забарвило його кучері в яскраво-помаранчевий колір.

Вона все ще не знала, що думати про цього чоловіка. Було важко вирішити, що саме їй слід йому розповісти.

— Ти не знаєш свого імені? — запитав він, піднявши брови.

Вона знизала плечима.

— Я хотіла подорожувати, а як мене називатимуть, залежало б від місця моїх мандрів. — Вона кинула погляд через річку на сірі зарості Залізного Лісу. — Хоча, можливо, я все ж таки вирішу перепочити тут якийсь час.

— А як ти тоді називатимеш себе, якщо залишишся? Вона замислилася на мить чи дві, перш ніж сказала:

— Ангрбода.

Він зморщив ніс, і травинка опустилася.

— Що? «Провісниця горя»? Дивне ім'я. Навіщо мені ставати твоїм другом, якщо це все, що ти збираєшся робити?

— Це ти вирішив, що ми друзі, — сказала вона. — І до того ж я не тобі принесу горе.

— Чи всі відьми такі загадкові, як ти?

— Я не знаю, чи зустрічала я інших відьом, хоча думаю, що колись давно в цих лісах вони теж жили.

Вона знову подивилася на інший берег річки й майже побожно стишила голос.

— Кажуть, що тут жила одна відьма, яка породила вовків, що полюють на сонце і місяць, та виростила безліч інших.

— Так. Я чув історії про них, коли ріс. Стара та її вовчі діти.

— Ти чув ці історії в Асгарді?

— Ну, я родом не з Асгарду. У всякому разі, всі тут знають ці казки.

— Ти велетень, — сказала вона.

Це було її припущення, але воно не прозвучало як запитання. «Велетень» було не зовсім влучним словом: скоріше просто назва, а не опис, бо велетні часто були не більші за пересічну людину. І хоча її гість, безумовно, був одягнений, як один з асів, іноді було неможливо візуально відрізнити бога від велетня. Але цей чоловік, який подорожує на самоті й зовсім не маскується... У ньому було щось дике, щось у його очах говорило про дрімучі ліси й літні ночі. Щось неприборкане, неприручене.

Він не може бути богом, чи не так?

Незнайомець знизав плечима у відповідь на її міркування.

— Щось на кшталт того. У всякому разі, зараз тут доволі порожньо. Ні вовків, ні відьми-матері...

— Дійсно. — Вона знову подивилася на річку, відчуваючи гострий біль у порожніх грудях. — Але, можливо, це була я. Може, я була їхньою матір'ю.

— Ти не пам'ятаєш?

Вона похитала головою.

— Не пам'ятаю.

Між ними запала тиша, і чоловік відсторонився. Вона відчула, що він ненавидить, коли бесіди затихають, здавалося, що йому подобається чути власний голос.

— Що ж, — сказав він нарешті, — хочу, щоб ти знала, що я збираюся зробити своєю особистою місією не звертати уваги на всі твої похмурі пророцтва і чинити так, як мені заманеться.

— Не можна просто не звертати уваги на пророцтва.

— Можна, якщо дуже постаратися.

— Не впевнена, що це працює саме так.